

Cum se naște boala? Ce sunt frigurile?

Conferință de Louis Kuhne

Doamnelor și Domnilor,

Ce este boala? Cum se naște ea? Cum se manifestă ea?

Acestea sunt chestiunile pe care vi le voi lămuri astăzi. Dacă citiți în program cealaltă chestiune: „Ce sunt frigurile?”, veți vedea îndată cum va fi rezolvată odată cu celelalte.

Răspunsul la chestiunile de mai sus, este de însemnatate nu numai în teorie, dar chiar și mai ales în practică; într-adevăr numai după ce cunoaștem limpede felul bolii, putem găsi tratamentul sigur și potrivit, fără a mai dibui și a face încercări nefolositoare.

Calea ce urmăm e aceea ce slujește a cunoaște legile naturii. Luăm ca punct de plecare observațiile noastre, tragem din ele concluzii și dovedim în sfârșit, prin experiențe, dreptatea concluziilor noastre.

Observațiile noastre trebuie să se întindă, mai întâi de toate, asupra simptomelor pe care le vedem la bolnavi și în urmă să descoperim simptomele care se repetă întotdeauna și care se ivesc la fiecare bolnav.

Acste simptome sunt esențiale și asupra lor trebuie să ne întemeiem pentru a cunoaște felul bolii.

Am spus în precedenta mea conferință că la anumite boli observăm alterări ale formei corpului, foarte evidente. Tocmai această imprejurare m-a îndemnat să cercetez dacă nu cumva această alterare se iveste la toți bolnavii.

Experiența a arătat și arată că într-adevăr aşa este, că mai ales fața și gâtul se altereză și că aceste alterări se observă mai lămurit în aceste două părți ale corpului.

Am făcut studii îndelungate pentru a vedea dacă observațiile mele individuale erau drepte în toate cazurile și dacă starea sănătății

CUPRINS

PREFATĂ la a douăsprezecea ediție germană	3
PARTEA ÎNTÂI	
Cum am ajuns la descoperirea noii științe de vindecare	6
Cum se naște boala? Ce sunt frigurile?	16
Natura, originea, scopul și vindecarea bolilor la copii și unitatea lor. Pojar, scarlatină, anghina difterică, vărsat, tuse convulsivă, scrofuloză	31
Reumatismul și guta, căderea mușchilor, suciri, sluțiri, răceala mâinilor și a picioarelor, fierbințeli la cap, nașterea și vindecarea lor	59
MIJLOACELE MELE DE VINDECARE	81
Băi de aburi, băi de soare, băi de trunchi cu fricțiuni, băi de șezut cu fricțiuni	81
CE TREBUIE SĂ MÂNCĂM? CE TREBUIE SĂ BEM?	95
PARTEA A DOUA	
Bolile de nervi și bolile psihice – originea, natura și vindecarea lor. Insomnia	124
Bolile de plămâni. Pneumonia. Tuberculoza.	135
Astm. Pleurezia. Lupus	155
Bolile organelor genitale	
Bolile de vezică și de rinichi.	
Diabetul (zaharisirea săngelui). Uremia.	
Neținerea urinei. Bolile de ficat. Piatra.	
Icterul. Bolile de intestine. Transpirația picioarelor. Pecinginea	166
Bolile de inimă și hidropizia	174

Bolile măduvei spinării. Scurgerea măduvei spinării. Bolile hemoroidale	184
Crampe epileptice. Agorafobia (frica de loc deschis)	189
Lipsa de sânge și Cloroza (față palidă)	193
Bolile de ochi și de urechi	199
Dureri de dinți și măsele. Guturaiul.	
Gripa. Dureri în gât. Gușa	206
Dureri de cap. Migrene. Tuberculoza creierului.	
Inflamația creierului	211
Tifos. Dizenterie. Holera. Diaree	215
Frigurile de climă și frigurile tropicale. Malaria.	
Frigurile de venin. Frigurile galbene și frigurile schimbătoare	220
Râia orientală. Epidemia leprei. Leproza	226
Râia. Limbricii. Panglica. Paraziții. Hernia	234
Cancerul. Carne vie	237
PARTEA A TREIA	
Tratarea și vindecarea rănilor, fără doctorii și fără operații	247
Bolile femeiești	270
Cum se obțin nașteri ușoare și fericite?	281
Tratamentul copilului în cele dintâi luni.	
Creșterea copiilor	291
PARTEA A PATRA	
Rapoarte de vindecare și scrisori originale de mulțumire	295

se schimbă în fiecare caz o dată cu alterarea formei exterioare și iată, întocmai aşa a și fost.

Cu acest chip se întări în mine credința că fiecare corp trebuie să aibă o formă normală caracteristică, pe care o păstrează când se găsește într-o stare de sănătate deplină, că orice abatere de la această formă normală e pricinuită de boală și că alterările formei gâtului și a feței, dau o imagine sigură și de starea sănătății corpului de care e vorba, – și iată ce m-a condus la descoperirea și aplicarea noii mele diagnoze, – știința expresiei figurii de care mă slujesc de mai bine de nouă ani, în practica mea întinsă.

Alterările pe care le vedem la față și la gât, se repetă într-o măsură cu mult mai mare în părțile corespunzătoare ale pântecelui și ale trunchiului, pentru că, după cum vom vedea mai târziu, aceste alterări au plecat din pântece, aşa că numai examinarea capului și feței bolnavului ne dă o idee exactă de starea sa dinăuntru. Aceste alterări ale gâtului și ale capului izvorăsc la început dintr-o creștere a volumului, când materiile morbide au pătruns între țesuturile musculare și când corpul elastic ca un cauciuc s-a întins în urma acestor năvăliri; asta e starea cea mai puțin primejdioasă! – pe urmă dintr-o prea mare întindere, adică prin încordarea diferitelor țesuturi. Ca să înțelegeți mai ușor această stare, să luăm ca exemplu, cîrnatul. Dacă e umplut ca de obicei, e încă flexibil. Dar dacă îl umplem cât poate să țină pielea, atunci ajunge aşa de tare și de țeapă, că nu mai e chip de a-l îndoi fără să crape pielea. Întinderea corpului nu se poate face nici ea decât până la anume hotar și aduce după sine încordarea țesuturilor. Încordările se văd foarte deslușit când bolnavul întoarcă capul și gâtul. Această stare e deja mai primejdioasă. Dar dacă între țesuturi nu mai e loc pentru depozitul materiilor străine, acest depozit se face sub formă de noduri lângă țesuturile musculare și sub piele; se pot vedea foarte deslușit la gât. Dacă găsim aceste noduri la gât și la cap, putem încheia fără să ne înșelăm, că sunt mult mai multe în părțile corespunzătoare ale trunchiului. Aceste noduri de toate mărimele se simt și se văd cu ușurință pe abdomen. În adevăr, nodurile gâtului nu s-au produs decât după ce s-au format și s-au depus nodurile pântecelui. În partea a doua, la capitolul bolilor de plămâni, se va găsi explicarea exactă a felului și originei nodurilor, ce se găsesc în corp, fenomen ce nu s-a putut niciodată interpreta, înainte de mine. Vedem dimpotrivă, la bolnavii prea

slabi, că țesuturile normale ale corpului au fost cu desăvârșire alungate de materiile morbide și că rămășițele acestor țesuturi rămân ca uscate între materiile străine.

Felurite colorări anormale ale pielii sunt iarăși un mijloc sigur de a recunoaște bolile și acest indiciu nu lipsește niciodată de a se evidenția pe față în anumite boli.

Fig. 1

Fig. 2

Alăturatele două figuri, luate după natură, vă înfățișează un bolnav atins în același timp de o gravă boală de inimă și de hidropizie¹⁰. Aceste două imagini au fost luate, una înainte de tratarea bolnavului de către mine și alta, patru luni după începerea curei. Vedeți deslușit marile schimbări ce s-au produs în bolnav, în timpul acesta. După cum vedeți, bolnavul era foarte încărcat de materii străine și cu toate astea în trei luni de tratamentul meu a putut să se scape de o mare parte din aceste materii, prin organele naturale ale secreției, după cum se arată deslușit în a doua figură. Nu pot intra aici în amănuntele științei expresiei figurii; asta m-ar îndepărta de subiectul meu. Am organizat cursuri de știință expresiei figurii, pentru a da fiecărui prilejul de a învăța această știință indispensabilă. Aceste cursuri nu durează mult și au loc cel puțin o dată pe lună.

Dar ce ne învață oare acest fenomen al alterărilor formei corpului cu privire la felul bolilor? Mai întâi e neîndoieșnic, că aceste ridicături și umflături provin din oarecare materii ce s-au depus asupra părților în cheștiune. La început nu știm dacă acestea sunt materii pe care corpul le putea întrebuița și care s-au depus într-un loc greșit sau

10. Stare patologică constând în acumularea de lichid seros în țesuturi

dacă acestea sunt materii care nu trebuie să se găsească nicidcum în corp. La început nu știm iarăși dacă aceste materii pricinuiesc boala sau dacă boala este cauza acestui depozit. O nouă observație ne va apropiă de adevăr. Depozitele încep, aproape întotdeauna, dintr-o parte a corpului și sunt mai tari decât în cealaltă parte; depozitele încep din partea pe care avem obiceiul să dormim.

Materiile străine se depun aşadar în partea unde greutatea corpului apasă mai tare. Dar cum partea asta e de asemenea întotdeauna cea mai bolnavă, urmează că materiile străine sunt cele ce pricinuiesc boala. Altminteri boala ar începe simultan și în partea cealaltă. Cititorul va găsi mai jos alte dovezi de cele ce spun.

Afară de asta, putem trage concluzia că aceste materii trebuie să fie materii străine, adică materii ce nu trebuie să fie în corp, cel puțin nu în această formă a lor specială, căci materiile hrănitoare nu se pot depune în partea unde greutatea corpului apasă mai tare, altfel am avea depozite în corpul omului sănătos, pe dată ce acesta ar avea obiceiul de a dormi mereu pe una și aceeași parte.

Corpul, de altminteri, se forțează cu tot dinadinsul să depărteze aceste materii; se formează abcese și răni deschise sau se produc violente sudori sau erupții, prin care corpul vrea să se scape de aceste materii. Dacă izbutește, o ușurare înlocuiește imediat neliniștea bolii, mai ales dacă aceste materii au fost eliminate suficient.

Cu chipul acesta ajungem la explicarea naturală a cauzei bolii, care este: *aflarea materiilor străine în corp*. E o dovedă, în afară de orice îndoială, de dreptatea explicației noastre. Într-adevăr, dacă boala trece și dacă corpul își reia în același timp forma lui normală, pe dată ce materiile pe care noi le numim morbide¹¹ (străine), sunt îndepărtate din corp printr-un mijloc nimerit, e cea mai bună dovedă de adevăr.

Dar această dovedă, o avem deja înaintea ochilor și va trebui să vă înfățișez în viitoarele mele conferințe, felurile experiențe ce au loc.

Dar să cercetăm încă, ce fel sunt aceste materii străine și cum ajung ele în corp.

Sunt două drumuri prin care materiile pot fi introduse în corp, adică, prin nas în plămâni și prin gură în stomac. Dacă în drumul lor sunt santinele, acestea sunt totuși uneori înșelate și lasă câteodată să pătrundă materii, care n-ar trebui să intre în corp. Aceste santinele sunt nasul pentru aer și limba pentru hrană.

11. Care ține de morb; referitor la morb; patologic; bolnăvicios

Pe dată ce începem a nu ne mai supune regulat miroslui și gustului, aceste simțuri își împlinesc datoria lor cu mai puțin zel și lasă puțin câte puțin să pătrundă în corp materii vătămătoare, fără să se împotrivească. Știți că se poate obișnui cineva să stea în cel mai des fum de tutun și să îl respire ca și cum ar fi un aer sănătos. Chiar limba s-a stricat și toată lumea știe că o poți obișnui cu o hrană, care este împotriva naturii. Mai e de trebuință să vă amintesc hrana variată, ce ni ce pare neapărat trebuincioasă, dar care era necunoscută veacurilor trecute și cu care puțin câte puțin ne-am obișnuit aşa de mult că ne-ar plăcea mai bine să ne lipsim de hrana naturală decât de această hrana impusă de modă? Cu toate astea, hrana plămânilor nu e aşa denaturată, în total, ca hrana stomacului, căci nu putem face lux cu cea dintâi și ne place și astăzi aerul cel mai curat, pe cătă vreme supă întremătoare de făină, care dădea strămoșilor noștri sânge și putere, nu o mai gustă decât un foarte mic număr de persoane.

Pentru a vă arăta mai lămurit cum organele digestiei se strică pe nesimțite, dacă li se cere mai mult decât le îngăduie natura, o să vă dau un exemplu: un cal de tractiune care trage cu ușurință porția lui de 2.500 kg, va putea de asemenea să tragă odată, din întâmplare, o greutate mai mare, să zicem 4.000 kg. Dar dacă stăpânu-său, după ce a văzut că poate trage 4.000 kg, l-ar osândi să tragă zilnic o greutate aşa de mare, animalul va răbdă multă vreme acest spor de greutate, dar această supra-muncă va aduce pe nesimțite urmările ei nenorocite. Calul va trage greutatea sa, din ce în ce cu mai multă osteneală și în cele din urmă nu va mai putea trage nici cele 2.500 kg cu care era obișnuit. Toată lumea va zice atunci că animalul acesta a fost prea încărcat și asta se va putea vedea deslușit după umflăturile tari de la încheieturile picioarelor și după alte simptome. Tot aşa e și cu organele digestiei la om. Necontentit ațâțate de stimulentele de astăzi, ele îndeplinesc mult, foarte mult, o muncă care întrece funcțiile lor naturale. Dar puterea lor descrește din ce în ce și cu vremea nu mai fac, decât în parte, munca ce li se cere. Trecerea de la sănătate la boală se face aproape pe nesimțite (adeseori într-un răstimp de câteva zeci de ani), aşa că bolnavul multă vreme nu bagă de seamă această schimbare.

E foarte greu de a hotărî cantitatea de hrană, pe care o mai poate îngădui un stomac bolnav. Să luăm, de pildă, mărul, care e o hrană cu desăvârșire sănătoasă pentru un bolnav. Adeseori, un singur măr face bine bolnavului slab, pe când două mere pot deja să-i facă rău.

Stomacul bolnav putea încă să digere un măr, dar două mere erau deja prea mult pentru el. Deci, tot ce e prea mult, e otravă pentru corp. Să nu uităm niciodată, că tot ce intră în stomac trebuie să fie digerat. Stomacul cel mai sănătos nu poate digera cu adevărat decât o anumită cantitate de hrană. Tot ce e prea mult, e otravă pentru el și ajunge materie străină, dacă nu e dată afară. Cea mai mare cumpătare la mâncare și la băutură este deci temelia unei sănătăți trainice.

Dar ce înseamnă aceste materii străine?

– *Se numesc străine, fiindcă nu țin de corp.*
 – *Corpul caută să se scape de ele, prin căile lăsate de natură pentru acest scop. Materiile străine trec din plămâni direct în aerul înconjurător, prin respirație. Intestinul gros dă afară pe cele care au pătruns în stomac. Dar acelea care au intrat în sânge, se dau afară prin sudore, prin urină, sau prin aerul expirat, adică prin piele, prin rinichi și prin plămâni.*

În felul acesta, corpul e întotdeauna gata de a îndrepta greșelile noastre. Dar nu trebuie să cerem de la el prea mult. Dacă cerem de la corpul nostru o prea mare muncă, pentru alungarea materiilor străine, el n-o s-o facă multă vreme și va fi nevoit atunci să găzduiască, în el însuși, materiile străine. Departe de a sluji la dezvoltarea corpului, ele mai mult îl împiedică, fiindcă tulbură circulația săngelui și, prin urmare, hrănirea. Ele se depun puțin câte puțin în anume locuri; mai ales în apropierea organelor care scot afară; către care deja s-au îndrumat.

Pe dată ce a început depozitul, el face progrese rapide, dacă nu se schimbă imediat felul de viață.

Atunci se dau pe față cele dintâi alterări ale formelor, care nu pot fi văzute decât de un ochi deprins. Corpul e deja bolnav, dar boala sa e fără durere, cronică, sau ascunsă. Ea se dezvoltă aşa de încet, că bolnavul nici nu bagă de seamă; abia după ce a trecut multă vreme, începe să simtă schimbări neplăcute. Nu mai are aceeași poftă de mâncare, corpul său nu mai poate îndeplini aceeași muncă, nu mai poate lucra mult cu mintea, sau se ivesc alte simptome asemănătoare. Această stare e încă suportabilă, câtă vreme organele, care scot afară materiile străine, lucrează regulat, câtă vreme intestinul, rinichii și plămânii o duc bine și pielea produce o sudore caldă. Dar pe dată ce munca lor slăbește, bolnavul simte nemulțumiri mai mari și se plângе de starea sa.